

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/191/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413207484
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5413207484.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci žalobcu: Š. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. P., B. XXXX/X-X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 807 598, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 370,26 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 202,62 eur s 5,25 %-ným úrokom z omeškania ročne od 05.03.2014 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd návrh z a m i e t a .

III. Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobným návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 06.12.2013, žalobca žiadal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu 370,26 eur s 5,75% ročným úrokom z omeškania od 12.03.2013 do zaplataenia a nahradil mu trovy konania.

Žalobný návrh žalobca odôvodnil tým, že uzavrel so žalovaným dňa 31.01.2003 Zmluvu o úvere č. 5260117 (ďalej len "zmluva o úvere"), na základe ktorej bol zo strany žalovaného poskytnutý žalobcovi úver vo výške 331,94 EUR (10.000,- Sk). Žalobca sa zaviazal vrátiť žalovanému istinu úveru navýšenú o poplatok úveru v dvanástich dvojtyždňových splátkach po 42,49 EUR (1.280,- Sk), spolu celkovo sumu 509,86 EUR (15.360,- Sk). Podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") platného v čase uzavretia úverov zmluvy: § 4 ods. 2 písm. g) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z obsahu predmetnej zmluvy o úvere je zrejmé, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov, čo v súlade s ustanovením ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje, za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na neuvedenie podstatných náležitostí, ktorých absencia je ustanovení, zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru mal žalovaný právo len na vrátenie ním poskytnutej istiny vo výške 331 EUR, bez úrokov a poplatkov. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (platného v čase uzavretia predmet zmluvy): § 53 ods. 1 Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú znač nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). ods. 4 Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. § 54 ods. 1 Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od

tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktorým tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. ods. 2 V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. § 37 ods. 1 Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. § 39 Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. Odplata za poskytnutý úver dosiahla úroveň viac ako 116 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch, čo je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške ročnej odplaty v miere 116 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanovené limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Uvedené potvrdzujú sudy pri svojej rozhodovacej činnosti napr.: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 č. k. 3Co/3/2011, v ktorom súd , , posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri tzv. civilno-právnej úzere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad) " spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Krajský súd uzavrel, že má poznatky, že úverovanie nebankoviek je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Námetka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti úrokov, keďže dôležitý je stav núdze spotrebiteľa a súčasne neprimeraná výška úrokov. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 9. novembra 2010 č. k. 17Co/313/2010-99, v ktorom "sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu a uviedol, že ak si navrhovateľ uplatňoval, úroky najmenej vo výške 24 % ročne, teda takmer trojnásobne ako banky pri úveroch pre fyzické osoby v rovnakom období, potom úroky podstatne prevyšovali obvyklé úroky požadované bankami, a sú preto v rozpore s dobrými mravmi. Súd neuznal argumenty nebankového subjektu, že úroková miera zodpovedá miere rizika pri poskytnutí spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek zaistenia." Rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto na Váhom zo dňa 29. júna 2010 č. k. 10C/20/2010-83, v ktorom Okresný súd uviedol, že "Nemožno úspešne dôvodiť, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o úvere a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou, odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej zjednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí úveru. Nebankovým subjektom stanovený úrok podstatnou mierou presahoval horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami, a preto súd vyhodnotil postup spoločnosti za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka." Rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23. 8. 2011 č. k. 16 ICm 944/2010, v ktorom krajský súd skonštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vzťahovať na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Súd skonštatoval, že neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom v dôsledku rozporu s dobrými mravmi je daná výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá predstavuje 96,31 % a v tomto prípade ide o neprimerane vysoké - úžernícke úroky (úroky v bankách pri porovnateľných úverov predstavovali max. 20 % ročne). Na základe uvedeného, pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pre rozpor dohody o odplate so zákonom a s dobrými mravmi, mal žalovaný nárok len vrátenie ním poskytnutej istiny predmetného úveru vo výške 331,94 EUR. Žalobca zaplatil na účet žalovaného prostredníctvom dobrovoľných splátok sumu 212,45 EUR a prostredníctvom zrážok zo mzdy vykonávaných v rámci nezákonne vedenej exekúcie (exekúcie vedenej Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn.: 5 Er/495/2003) sumu 489,75 EUR, teda súhrne sumu 702,20 EUR, to znamená o 370,26 EUR viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 370,26 EUR tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Suma zrážok zo mzdy žalobcu vo výške 489,75 EUR

je preukázaná na základe potvrdenia exekútora JUDr. Jaroslava Kabáča ml. zo dňa 02.12.2013. Za účelom preukázania dobrovoľných splátok žiadame súd, aby od žalovaného vyžiadal výpis z úverového účtu žalobcu. Podľa Občianskeho zákonníka, § 451 ods. 1 Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí musí obohatenie vydať. ods. 2 Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. § 456 Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Na základe vyššie uvedeného si žalobca uplatňuje voči žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 370,26 EUR, čo predstavuje plnenie poskytnuté žalovanému nad rámec istiny úveru. Podľa Občianskeho zákonníka §517 ods. 2 Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. § 3 Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca žalovaného vyzval na dobrovoľné vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak žalovaný ho doposiaľ nevydal, je žalovaný v omeškaní splnením peňažného záväzku. Z uvedeného dôvodu si žalobca okrem zaplatenia dlžnej sumy uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sad: ECB bola dňa 12.03.2013 vo výške 0,75 %.

Žalovaný sa k návrhu vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 18.03.2014, v ktorom uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi navrhovateľa uvedenými v žalobe. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere č. 5260117 nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný považuje za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že finančné prostriedky pripísané k danej zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdny exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil (aj) na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní žalovaný si dovoľuje poukázať na ustanovenie § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj "Exekučný poriadok" alebo "EP"): "Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Navrhovateľ sa teda vrátenia zrazených súm titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže domáhať. Odporca rovnako poukazuje na skutočnosť, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal z akých plnení žiada vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 370,26 EUR. V žalobnom návrhu žalobca osvedčil, že na účet žalovaného bola prostredníctvom zrážok zo mzdy v exekučnom konaní, vykonávaných súdnym exekútorom, poukázaná suma vo výške 489,75 EUR. Čo sa týka dobrovoľných platieb ktoré mal žalobca údajne poukázať na účet žalovaného vo výške 212,45 EUR, tie žalobca nijakým spôsobom nepreukázal a nepredložil žiadne dôkazy, na ktorých základe by bolo zrejmé, že k takýmto úhradám zo strany žalobcu skutočne došlo. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že zo strany žalobcu eviduje dobrovoľnú úhradu avšak len vo výške 44,81 EUR a nie vo výške 212,45 EUR. Výška úveru, ktorý žalovaný poskytol žalobcovi na základe zmluvy o úvere č. 5260117 predstavuje sumu 331,94 EUR. Žalovanému teda nie je zrejmé ako žalobca dospel k požadovanej sume, nakoľko nepreukázal, resp. nepredložil žiadne dôkazy, preukazujúce, že na účet žalobcu poukázal finančné prostriedky vo výške 212,45 EUR. Nakoľko žalovaný namieta zaplatenie sumy 370,26 EUR, nesúhlasí ani s úhradou úrokov z omeškania a náhradou trov konania. Žalovaný nesúhlasí s názorom žalobcu, že žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch. Podľa názoru žalovaného žalobca nie je oslobodený od súdnych poplatkov v zmysle predmetného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch. V predmetnom ustanovení sa uvádza, že od platenia poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Za takýto osobitný predpis by sa mal pokladať napríklad zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 108/2000 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, prípadne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku. Žalobca sa však domáha vydania bezdôvodného obohatenia a nie ochrany svojho spotrebiteľského práva podľa osobitného predpisu. Zároveň žalobca nie je v postavení spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené prípadné nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcu by bolo dôvodom na zastavenie konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v zmysle ustanovenia § 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. K posúdeniu zmluvy o úvere : Aplikácia ustanovení

Občianskeho zákonníka na spor zo zmluvy o úvere č. 5260117 zo dňa 31.01.2003 nie je možná, nakoľko v čase jej uzatvorenia nešlo o zmluvný typ upravený Občianskym zákonníkom, a teda na uvedenú zmluvu nie je možné použiť ani ustanovenia Občianskeho zákonníka na ochranu v čase rozhodovania súdu charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere sa za spotrebiteľské zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona, zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa názoru žalovaného, uvedenú zmluvu o úvere č. 5260117 nie je možné považovať ani za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. V obdobných prípadoch rovnaký právny názor zaujal napríklad aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43Cob/271/09 a sp. zn. 43Cob/224/08 ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20/Cob 406/06. Spotrebiteľským úverom sa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) vyššie citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch rozumie "dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme". Žalobcovi boli finančné prostriedky poskytnuté vo forme úveru, pričom v definícii spotrebiteľského úveru sa pojem úver doplnil až zákonom č. 568/2007 Z.z., pričom táto novela nadobudla účinnosť až 1.1.2008. Žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok. Zároveň v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere sa stanovuje, ktoré náležitosti musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere (okrem iného pod písm. d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom; pod písm. e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; pod písm. b) a c) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby). Z gramatického a logického výkladu daného ustanovenia zákona vyplýva, že okrem všeobecných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere musela predmetná zmluva obsahovať aj náležitosti vymenované za slovom "najmä", ku ktorým bolo možné pridať ešte ďalšie. Nakoľko predmetom zmluvy o úvere boli peňažné prostriedky, teda nie tovar alebo služba, zmluva o úvere nemohla obsahovať náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo služby, adresu predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom). Medzi podstatné náležitosti zmluvy o úvere uzatvorenej v súlade s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka patrí určenie zmluvných strán, určenie výšky peňažných prostriedkov, záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Z ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvu o úvere nevyplýva viac podstatných náležitostí zmluvy o úvere. Zároveň právna úprava zmluvy o úvere má dispozitívnu povahu a zmluvné strany môžu využiť zásadu zmluvnej voľnosti pri dojednávaní obsahu zmluvy. Vzhľadom na osobitosť právnej úpravy v citovanom ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001, ktorá vymenováva náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nebolo možné zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalovaným a žalobcom posudzovať podľa tohto zákona, keďže zmluva o úvere nemohla obsahovať vyššie citované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto zmluvnom vzťahu nie je možné identifikovať napr. opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikovať vlastníka a ani adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je jednoznačné, že zmluva o úvere č. 5260117 nemôže byť klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. a teda táto zmluva nemusí obsahovať ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobcu ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietol.

V predmetnom vyjadrení žalovaný vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu, o ktorej súd rozhodol uznesením č.k. 6C/191/2013-32 zo dňa 23.05.2014 tak, že táto námietka je nedôvodná. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.07.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 11 Co/318/2014-50 zo dňa 07.07.2014.

Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného písomným podaním, súdu doručeným dňa 12.06.2014, v ktorom prostredníctvom svojho zástupcu uviedol, že tvrdenia žalovaného o tom, že na Zmluvu

o úvere č. 5260117 uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.01.2003 nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") sú absolútne nesprávne a zavádzajúce. Na vzťah založený zmluvou o úvere je totiž nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Uvedené je odôvodnené tým, že podľa ustanovení OZ platných a účinných od 01.04.2004: § 52 ods. 1 Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. § 879f ods. 3 Spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. ods. 4 Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Napriek skutočnosti, že Občiansky zákonník reálne obsahoval zúžené vymedzenie spotrebiteľských zmlúv bola táto nesprávnosť zákonodarcom odstránená a judikatúra všeobecných súdov jednoznačne potvrdila, že aj v čase takéhoto znenia pod režim ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami spadali všetky zmluvy uzatvárané medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. V uvedenej súvislosti príkladmo poukazuje na: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 15. 2. 2011 č. k. 19CoE/99/2010, Krajský súd odmietol výhrady banky, že zmluva o úvere uzavretá 17.06.2004 sa nespravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a uzavrel, že aj takáto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5 M Cdo 20/2009. Jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimeranú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. a ktoré neboli do troch mesiacov od dňa jeho účinnosti dané do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 Občianskeho zákonníka, sú neplatné. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 23. novembra 2011 č. k. 17Co/167/2011-73 Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a uviedol, že zmluva o úvere uzavretá dňa 22.12.2004 medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľskou zmluvou podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka). Podľa ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa") platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere § 23aods. 1 Typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. ods. 2 Typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy o úvere je teda okrem iného daný taktiež tým, že predmetná zmluva jednoznačne bola a je spotrebiteľskou zmluvou aj podľa ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. K aplikácii ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch platných a účinných v čase uzavretia zmluvy uviedol, že zákon o spotrebiteľských úver v ustanovení § 2 písm. a) jasne stanovoval, že spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Pod pojem inou právnou formou je nevyhnutné a jednoznačne potrebné zaradiť práve formu úverovej zmluvy. O uvedenom svedčí aj samotné doplnenie formy úveru v neskoršom znení daného ustanovenia. § 2 písm. a) Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. písm. b) Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. § 3ods. 1 Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; ods. 2 Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. K náležitostiam, ktoré mala zmluva o spotrebiteľskom úvere je v prejednávanej príhode potrebné poukázať na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého musela zmluva pod hrozbou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti obsahovať údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov. Znova teda poukazujeme na to, že predmetná zmluva o úver tento údaj neobsahovala, a preto bol poskytnutý úver od počiatku, priamo zo zákona bezúčinný a

bezpoplatkový. Údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov zmluvy o úvere žalovaného navyše neobsahujú dodnes. § 4 ods. 2 písm. g) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V uvedených súvislostiach ďalej poukazuje na dnes už ustálenú judikatúru všeobecných súdov SR, z ktorej príkladom poukazujeme na: Uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C 76/10 Pohotovosť s. r. o. proti Ivete Korčkovskej, podľa ktorého okrem iného za okolností, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice 93/13, smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Najdôležitejšou skutočnosťou a skutočnosťou, o ktorú žalobca opiera vznik bezdôvodného obohatenia je teda tá skutočnosť, že na predmetnú zmluvu je nevyhnutné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere teda nie len, že údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov mohla obsahovať (žalovaný vo vyjadrení uvádza, že určité náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o úvere nemohla obsahovať), ale dokonca pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať musela. Keďže má žalovaný v predmete podnikania od 14.03.2001 poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a je jednou z najväčších, ak nie najväčšou spoločnosť pôsobiacou na slovenskom úverovom trhu a žalobca nemá a nikdy nemal podnikateľské oprávnenie a nie je ani nikdy nebol samostatne zárobkovo činnou osobou, čo jednoznačne svedčí o tom, že pri uzatváraní úverovej zmluvy nemohol a nekonal v rámci predmetu svojho podnikania ani povolania a vzhľadom na to, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy konal s absolútnym odignorovaním odbornej starostlivosti ignorujúc nie len ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ale celé spotrebiteľské právo je jednoznačne dané to, že žalobca mal pri uzatváraní zmluvy o úvere postavenie spotrebiteľa a toto postavenie má doteraz. Z uvedeného je teda nevyhnutné vyvodiť nasledujúce závery: A/ zmluva o úvere je zmluvou, na ktorú je nevyhnutné popri všeobecnej právnej úprave obsiahnutej v Obchodnom zákonníku nevyhnutné aplikovať taktiež špeciálnu právnu úpravu obsiahnutú v zákone o spotrebiteľských úveroch. Z toho dôvodu zmluva mala obsahovať údaj vyžadovaný ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a z dôvodu jeho absencie je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový, B/ zmluva o úvere je zmluvou, na ktorú je nevyhnutné popri všeobecnej právnej úprave obsiahnutej v Obchodnom zákonníku nevyhnutné aplikovať taktiež právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Z toho dôvodu a pre rozpor odplaty s dobrými mravmi je zmluva o úvere v časti odplaty neplatná; K námietke miestnej nepríslušnosti. Miestna príslušnosť Okresného súdu Dolný Kubín je jednoznačne daná na základe ustanovenia § 87 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len "OSP"), podľa ktorého je popri všeobecnom súde odporcu na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Na základe skutočností uvedených v Návrhu na začatie konania zo dňa 03.12.2013, ako i vyššie uvedeného je jednoznačné, že v prejednávacom prípade ide o spotrebiteľský spor. K bezdôvodnému obohateniu: nakoľko žalobca poukázal na účet žalovaného vyššiu sumu na akú mal žalovaný nárok, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie z dôvodu získania majetkového prospechu bez právneho dôvodu. K oslobodeniu od súdneho poplatku: Podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "zákon o súdnych poplatkoch") je od súdnych poplatkov oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Vychádzajúc z predchádzajúcich podaní žalobcu a skutočností v nich uvedených je zrejmé, že žalobca bol v pôvodnom právnom vzťahu, z ktorého predmetný spor vyplýva spotrebiteľom, a taktiež, že si uplatňuje práva podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je: 1. zákon o ochrane spotrebiteľa, 2. zákon o spotrebiteľských úveroch a aj samotný, 3/ Občiansky zákonník; Zákon o súdnych poplatkoch odkazuje v § 4 ods. 2 písm. za) na poznámku pod čiarou, kde uvádza, že takýmto osobitným

predpisom je napr. zákon o ochrane spotrebiteľa a podobne, z čoho jasne vyplýva, že ide o príkladný výpočet, pričom je zrejmé, že pod tento pojem možno subsumovať akýkoľvek predpis na základe, ktorého sa môže spotrebiteľ domáhať ochrany svojho práva, ako napr.: zákon o ochrane spotrebiteľa, zákon o spotrebiteľských úveroch, Občiansky zákonník a ďalšie. Z uvedeného je zrejmé, že osobitným predpisom na základe, ktorého sa navrhovateľ domáha ochrany svojho práva je tak zákon o ochrane spotrebiteľa, zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i samotný Občiansky zákonník. Uvedené potvrdzuje taktiež Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 13. septembra 2011 č. k. 20 Co 119/2011: Krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorým zastavil konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia pre nezaplatenie súdneho poplatku spotrebiteľom. Krajský súd ustálil, že spotrebiteľ je priamo zo zákona od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb.) oslobodený vo všetkých sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy a aj v každom konaní, ktoré má (v rovine nárokov) svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Zároveň povinná uvádza, že v prípade akejkoľvek pochybnosti je potrebné uprednostniť výklad, ktorý je v prospech spotrebiteľa. Uvedené bolo rovnako judikované Najvyšším súdom SR: "V prípade pochybností pri aplikácii zákona o súdnych poplatkoch musí byť uprednostnený ten výklad, ktorý je v prospech poplatníka - NS SR 4 Cdo/268/2005".

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávania, ktoré vykonal v neprítomnosti žalovaného, ktorý s takýmto postupom vopred súhlasil. Na pojednávaniach súd vykonal dokazovanie, ktoré spočívalo vo výsluchu žalobcu a v oboznámení s listinami, ktoré do spisu predložili sporové strany, ako aj listinami a rozhodnutiami zo spisu tunajšieho súdu č.k. 5Er/495/2003.

Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že podal žalobu na základe toho, že mu zo mzdy keď robil v Technických službách boli zrážané veľké sumy na pôžičku, ktorú si bral od Pohotovosti. Jeho brat, ktorý mal taktiež takúto pôžičku mu povedal, že na takéto veľké sumy Pohotovosť nárok nemá a povedal, mu aby sa obrátil na súd a predtým na advokáta Rybára. Potom išiel za účtovníčkou v Technických službách, aby mu dala potvrdenie o tom, koľko bolo z jeho výplaty skutočne zrazené a toto poslal advokátovi Rybárovi, ktorý to potom spracoval. Nevie prečo by sa malo platiť exekútorovi, keď mu pôžička bola sťahovaná zo mzdy. Na otázku právneho zástupcu navrhovateľa uviedol, že pôžičku resp. úver si bral pre potreby domácnosti, keďže nestíhali pokryť potreby detí.

Z listinných dôkazov mal súd preukázané, že účastníci konania (žalovaný prostredníctvom mandátára Jána Badáňa) uzavreli dňa 31.01.2003 Zmluvu o úvere č. 5260117, v ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 10.000,- Sk (331,94 eur) a žalobca sa zaviazal úver vrátiť spolu s poplatkom vo výške 5.360,- Sk, t.j. spolu sa zaviazal vrátiť 15.360,- Sk, a to v 12 dvojtýždňových splátkach po 1.280,- Sk, počnúc dňom 14.02.2003. Zmluva obsahovala splnomocnenie pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu (zmluva o úvere sa nachádza na č.l. 5 pripojeného spisu tunajšieho súdu 5Er/495/2003). Dňa 09.04.2003 bola takáto notárska zápisnica aj spísaná u notára JUDr. Ľubomíra Vlhu pod č. N 1285/2003, Nz 26358/2003 a na jej základe žalovaný navrhol vykonať exekúciu voči žalobcovi (č.l. 3 pripojeného spisu 5Er/495/2003). Žalovaným navrhnutý súdny exekútor JUDr. Jaroslav Kabáč požiadal tunajší súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia sumy 14.080,- Sk s príslušenstvom, ktoré poverenie mu bolo vydané dňa 09.06.2003 (č.l. 1 a 9 pripojeného spisu 5Er/495/2003). Uznesením tunajšieho súdu č.k. 5Er/495/2003-31 zo dňa 17.07.2012 bola o.i. exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená, pričom predmetné uznesenie ohľadne týchto výrokov nadobudlo právoplatnosť dňa 22.01.2013 (č.l. 31 pripojeného spisu 5Er/495/2003). Ako vyplýva zo splátkového kalendára, ktorý do spisu predložil žalovaný (č.l. 28 spisu), žalobca žalovanému zaplatil spolu sumu 534,56 eur, z toho v období od 05.08.2010 až do 21.05.2012, teda v priebehu exekučného konania žalovanému súdny exekútor poukázal sumu 489,75 eur (správa súdneho exekútora na č.l. 5 spisu).

Otázka, ktorá bola v konaní pre posúdenie žalovaného nároku rozhodujúca, a to, či predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a/, b/ v spojení s § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, už bola tunajším súdom v tomto konaní riešená, a to v uznesení, v ktorom súd rozhodoval o námietke žalovaného voči miestnej neprípustnosti tunajšieho súdu. V predmetnom uznesení súd dospel k záveru, že tomu tak je a rovnako to konštatoval i Krajský súd v Žiline v rozhodnutí, ktorým rozhodoval o odvolaní žalovaného voči uzneseniu prvostupňového súdu (č.l. 50 spisu). Od tohto právneho názoru nemal prvostupňový súd dôvod sa odchyliť ani v rozhodovaní o veci samej, teda danú zmluvu považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zmieňovaného zákona.

V čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (znenie účinné od 01.10.2001 do 30.06.2006) pritom zákon č. 258/2001 Z.z. vo svojom ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zakotvoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálna mieru nákladov, ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Z obsahu predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že v nej údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov absentoval. Následkom tohto nedostatku je, že úver poskytnutý žalobcovi na základe predmetnej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný žalobcovi poskytol 331,94 eur a všetky žalobcove úhrady spolu predstavujú sumu vo výške 534,56 eur. Rozdiel medzi prijatým a vráteným plnením je teda 202,62 eur. Tento rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, keďže ide o plnenie, na ktoré od počiatku neexistoval právny dôvod. Toto bezdôvodné obohatenie je povinný žalovaný vydať, bez ohľadu na to, či išlo o dobrovoľné plnenie (v prejednávanej veci ide o sumu 44,81 eur) alebo o plnenie na základe núteného výkonu rozhodnutia (v prejednávanej veci ide o sumu 489,75 eur). Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku (na ktoré poukazoval žalovaný) totiž svojou úpravou zákazu restitutio in integrum v exekučnom konaní sleduje iný cieľ a prioritizuje ochranu dobromyseľnosti tretej osoby, napr. vydražiteľa a nemôže sa dotýkať hmotnoprávných vzťahov vzniknutých z bezdôvodného obohatenia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 85/2013 zo dňa 09.04.2014).

Vychádzajúc z uvedeného súd zaviazal žalovaného, aby žalobcovi zaplatil sumu 202,62 eur, o ktorú sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a pokiaľ žalobca žiadal zaplatiť sumu 370,26 eur, súd návrh čo do sumy 167,64 eur (370,26 eur - 202,62 eur) spolu so žalovaným úrokom z omeškania zamietol, pretože z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca žalovanému (či už dobrovoľne alebo v rámci exekúcie) zaplatil len o 202,62 eur viac ako bola suma poskytnutého úveru 331,94 eur. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že uhradil viac (spolu sumu 702,20 eur), čo do sumy 167,64 eur toto svoje tvrdenie (ohľadne ktorého niesol dôkazné bremeno) nepreukázal.

K sume 202,62 eur súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne od 05.03.2014 do zaplatenia, pretože z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobca žalovaného vyzval k vráteniu bezdôvodného obohatenia skôr, ako žalobou, ktorá bola žalovanému doručená dňa 04.03.2014. Žalobca síce k žalobe priložil list vyhotovený jeho právnym zástupcom dňa 05.03.2013, označený ako výzva na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu, v ktorom žalovaného vyzval na vrátenie sumy 894,16 eur, avšak z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by tento list bol žalovanému doručený, resp. minimálne odoslaný.

Na základe uvedeného sa žalovaný mohol dostať do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia najskôr prvý deň po doručení žaloby, t.j. dňa 05.03.2014, kedy bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,25%, takže úrok z omeškania podľa ust. § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. predstavuje 5,25% ročne. Pokiaľ žalobca žiadal priznať úrok z omeškania za dlhšie obdobie, vo vyššej výške a z vyššej sumy ako je suma 202,62 eur, súd jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

Vzhľadom na skutočnosť, že úspechy oboch sporových strán boli v konaní čiastočné, súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 Občianskeho poriadku tak, že právo na ich náhradu nepriznal žiadnemu z nich. Úspechy, resp. neúspechy boli totiž v obdobnom rozsahu. Žalobca sa podaným návrhom domáhal zaplatenia sumy 370,26 eur s 5,75% úrokom z omeškania ročne od 12.03.2013 do zaplatenia, ktorý do dňa vyhlásenia rozsudku predstavuje 36,45 eur. Spolu sa tak, so stavom ku dňu vyhlásenia rozsudku, domáhal zaplatenia sumy 406,71 eur. Súd žalobcovi priznal sumu 202,62 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne od 05.03.2014 do zaplatenia, ktorý do dňa vyhlásenia rozsudku predstavuje 7,78 eur. Spolu tak žalobcovi bolo, so stavom ku dňu vyhlásenia rozsudku, priznaných 210,40 eur. Úspech žalobcu je tak 51,73 % a jeho neúspech, ktorý predstavuje úspech žalovaného je 48,27%.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Dolný Kubín na Krajský súd v Žiline (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Okresný súd Dolný Kubín
26. novembra 2014

JUDr. Jana Veselá
samosudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Silvia Gallová